

z. Ζαλόν μιλεί πολὺ λογικά. "Αν δ z. Κουτώ τοῦ ἔμοιας," δὲν θ' ἀπόλουμόσαιε τόσα τήν ηδεία του...

ΚΛΑΡΙΣΣΗ.— Μαμά, βαρυέμαι !...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Δέν ντρέπεσαι ... Τί προστυχίες είναι αυτές ;...

Τι θὰ πῇ κι' ή z. Λεμπρέ πού σ' ἀκούει ;...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Ἐλάτε τώρα, μή τη μαλώνετε... (Στήρ Κλαρίσση) Κοίταξε τα μεγάλα, ποντίκα μου, και τους ἀνθρώπους πού χαιρετώνται τὴν νευροφορά... Οδή δῆς τι δύοφα ποι είναι...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Αρρήτε την, κυρία Λεμπρέ... (Στήρ Κλαρίσση) Νά μοῦ κάνης τὴν ζύγη νά κάτσης ήσυχη. Ἀλλοιούτα θὰ δῆς. Θάνες ή τελευταία φράση πού σὲ παίρνω μαζί μου σὲ κηδεία !... (Στήρ κερά / Λεμπρέ) Ή πορία Κουτώ άφαγε μά ξακολουθήσῃ τὸ ἐπόπτο, τοῦ ἀδρός της ;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Μπά ! Δέν τὸ πιστεύο ! Πού νά δεχθῇ τέτοιο πρᾶμα... Δέν ξέρω ἂν τὸ πιστεύηταιε κι' εσεῖς αιτό. Δέν βγάζει λέξη ποτὲ για τὸ ἐπιτάγματα ποι ἀνδρός της... Θάλεγες κανείς, θεέ μου, ποις ντρέπεται για τὸ μαγαζί τῶν φυλιών ποι είχε διαμαρτίζεις. Τι τὸ θέλεις ; Ο ἄντρας μου κι' ἔγω είμαιστε ἀλλοι ἀνθρώποι... Την ἴδια δουκιά με τὸν Κουτώ έχανε κι' δ z. Λεμπρέ, κι' δημος αιτό δέν τὸν ἐμπόδισε νά πάρη και παράσημο ἀσύνη... Ή πορία Κουτώ οἶμος τὰ βλέπει σᾶς διαφορετικά... Είνε φαντασμένη λίγακι, ἐδώ ποι τὰ λέμε... Αντὸν ἀλλοι τὰ φάνηζε κι' ἀπ' τὴν ηδεία... Τι ποιητέλεια... Τι σπιτάλη !...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ημέραστε μά ξέδηγε πολλά...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Πολλά, λέει : Είδηστε αιντά τὰ ἀσημένια μονογάματα πού είχε σποτιστείνα παντοῦ; Ξέστε πόσο σποτιζόντων, τὸ καυθένα ; Εἴσοι φάγκα ! Μίλιστα, είσοι φράγκα ! Σάζεροτα : επιτρέπεται, στη θέση ποι βρίσκεται, νά πετάεις τοῦ τὸ κοριτσάτα ; ... Σέ τι θὰ της ζητημέτηη ἀπό ; ... Πούλιον πάσι νά κοριδέψῃ ; ... Δέν πρέπειται κι' αιτή ὅτια νάνατστήρη τὸν φτωχὸ τὸν Κουτώ, βέβαια. Οὔτε νά σορόψῃ ἀπό τὸν κόσμο οἱ αιτοκτόνες... Μά οὔτε, ἀπόθετο, μὲ τὴν ιερῆλην αιτή σπατάλη, πρόσβατιν να κατοφθίσῃ νά γειστή τ' ἀμάρτιο, ποι είναι, σᾶς τους, ἀδεια !.. Σάν φτάνουσα στὸ νευροφαρέο μά δῆτε ποι δέν θάλουν ἀξολοθήσει οὔτε τρίντα ἀνθρώποι !

Κα ΖΑΛΟΝ.— Νά, φάτατε στὸ νευροφαρέο.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— *Α, ναι... (Στήρ Κλαρίσση) Σάδουσ... Δῆτε μου τὸ νούμερό σου... (Κλαρίσσης).

ΚΛΑΡΙΣΣΗ. (Τραγόντας τὴν μητέρα της ἀπ' τὸ μαρκά) — "Ελα, μαμά ! Πάις γοήγορο κάτω ἀπ' τὸ δέντρο... Θάρξιστουν..."

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Έλατζε, τοῦλάζιστον, νά μην είνε μαρκά ὁ τάρος τους και ξεποδαματοῦνε...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Είνα στὸ βάθος τοῦ νευροφαρέον... Μέ τὴν εὐαισχία αιτή μίλιστα, θὰ στεπάχουν μά στιγμή νάναφο νένα κερί στὸν τάφο τῆς μητέρας μου...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Εμένα οἱ δειοί μου, είνε θαυμένοι στὸ Πέρι Λασαζ...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Τότε είσθιτε ἀκόμη περισσότερο ἀξιοθαύμαστη ποι ηρθατε ἔως ἐδώ. "Εγώ ήμα για ν' ἀνάψω και τὸ κερί.

(Τοντρα ἀπ' ἡγεινή. Ή z. Ζαλόν γρούζει.)

Κα ΖΑΛΟΝ.— Μά δέν τελείστων αἰδού ;

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Ξέρω κι' ἔχω ; Οὖφ ἀδερφέ. Πάνε κι' αιτο-
ζτονοῦν γιά νά βάζουν τὸν κόσμο σὲ μπελάδες ...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Αζοίτε ... Τι σπάζουμε, θεέ μου ; Είνε ή z. Κουτώ ποι κλαίει. Θὰ τὸν κατεβάζουν ίσως στὸν τάφο... Πῶς σούζεις αιτή ή γυναικά. Εντελής... ἀκαλαίσθητα...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Δέν πιστεύο νά τοῦ βγάλουν κανένα ἐπική-
δειο λόγο...

Κα ΖΑΛΟΝ.— Αὐτὸν τοῦλειψε. Μωρό μούτρα γιά ἐπικήδειο !... Επειτα ποιός νά τὸν ἀκόντιο ; Δέν είδατε ποι σᾶς τόλεγα ; Οὔτε πέντε ἀνθρώποι δέν ἀξολοθήσαν τὴν ηδεία. Τι τὰ θέλεις, ἀγαπητή μου... Αὐτὸς δ z. Κουτώ δέν είχε ἐπέιμπει στὴν κοινωνία.

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Ναί... ναί... Εγατε καλά ν' αιτοκτονήσῃ !

Κα ΖΑΛΟΝ.— Ξεβρώματε ὥ τόπο !...

Κα ΛΕΜΠΡΕ.— Τι λέτα; Φεύγουμε και μαζί ; Οὖφ, πῶς βαρέ-
θρα !... Ας πηγαίνουμε... Γιατὶ νά χαστομεράτε ;... Ε... Θεός σκω-
ρεστον τὸ μαζαστή !...

Κα ΖΑΛΟΝ (ήθελε ογκωμέρη).— Θεός σχωρέστον!...

I. Μαρβί

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

"Ενα μίγα βρίσκω και μὲ σταματά
και σὺν ἐμπνευσμόνος τέτοια μ' ἐρωτά !
Πέσ μου, θέλεις δόξαις πλούτη, θησαυρούς ;
θέλεις μεγαλεῖα τιτλους και σταυρούς ;

Δέν ζηλεύω, μάγε τίποτ' ἀπ' αιτά,
μήτε δόξαις θέλω, τίτλους και λεφτά.
Μ' δόσαις εὐκολίαις και νὰ τ' ἀποκτήσης
πρέπει νὰ δουλεύης γιά νά τὰ κρατήσης.
Ἐγώ θέλω μόνο, μάγε κοινωνέ,
νι κοπροσκυλιάω μέσ' στὸν καφενέ,
και τὸ κράτος τούτο, ποι τὸ λέν σακάτικο,
νά μοῦ κόβη τακτικὸ μηνιτίκο.

G. Σουρῆς

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΡΑΣΤΕΙΑ

Ο Βαρούχ και ο Σλοϊ-
νέ είνε γναρδόνια σ' ἓνα
ζενοδοχείο μικράς πόλεως
τῆς Πολωνίας. Ἀπορά-
μενός από τὴν ηδεία
τὴν Αμερική.

Και μά ημέρα ἔφυγε ἀφοῦ ὑποσχέθηκε στὸ
Σλοϊνέ πώς θὰ τοῦ γράψῃ και ὅτι τὸ δουλειά
γιά την Υόρζη. Ο Βαρούχ δέν ἔχει παράπονα γιατί
γράψαμα ἀπό τὴν Νέα Υόρκη. Ήγενοί τοῦ πρότοι
γράψαντο Πολωνία. Ήγενοί τοῦ δεύτεροι πρότοι
γράψαντο Αμερική. Και μά ημέρα πράγματα γιατί
γράψαμα μὲ τὸ διπλό τὸ Βαρούχ άναγγέλλεις
τὴν ηδείαν την ίδιαν.

Οταν ζευταραριστής ἐπέγειρε κατ' εὐθείαν στὸ μέγαρο ποὺ
είναι ἐγκατασταθῆ ο Βαρούχ, ποι είχε κατηγορία περιου-
σία. Ο πορτοκάλι διστρέψει τὸν ἀρθρόν της περάση.

Πέστε στὸν κύριο σας, τοῦ δέντρου εσείνος, διτί ο παληός του
φίλος Σλοϊνέ θέλει νά τὸν ίδη.

Ο πορτοκάλις τηγανίνει και οδηγεῖται τὸν Σλοϊνέ ὡς
τὸ γραφεῖο διπλού έπιπλου. Ήγενοί της βλέπει
τὴν ηδείαν την ίδιαν τὸν διατυπωτένον φίλο του.

Ποιός είσθε ; τοῦ λέει. Λέν σας άναγνοντίζω, ζήνεις.

Και φωνάζεις είναν τὸν Βαρούχην παληό του φίλο.

Ο Σλοϊνέ ἔφυγε μετεπιστεύοντας και σταντείας στὴν κορυφὴ
τῆς σπάλιας κάτισε στὸν ζεφαλόσαλο και ξεπίστεις σὲ λυγμούς.

Τι έχετε ; τὸν έροτα ονταρέτης. Είσθε πολὺ διστυπημένος ;

Δέν κλαίω για μένα, απαντήστε ο Σλοϊνέ. Άλλα για τὸ καρό
ποὺ θὰ βγῃ τὸν καρακούρη τὸν κύριο σας.

Ποιό καυό ;

Θά πεθάνη ἀπόψε η αιδοί τὸ ἀργότερο.

Τι λέτε πέτρα ; έρωτες τρομαγμένος ο νηπορέτης.
Αὐτὸς πού είσται. Θα πέτρανται η αιδοί. Εν πάτη περιπτώ-
σεις φραγάζεται μὲ τὸν φύλλο μιὰ σύλη. Νά η διεύθυνσί μου.

Και έφυγε. Ο νηπορέτης φοβισμένος ἐπίλης και μετεβίβασε στὸν
κύριο τους τὸν ίδιο τὸν Σλοϊνέ. Ο Βιονής ταχασε. Εφόρησε μέτοπον τὸν Σλοϊνέ νά
ιδούντον και νά μάλισταν.

Ο παραγόντας μάτη τὴν διεύθυνσί του και παραγάλεσε τὸν κύριο
ναύθη μαζί σου γιά νά τὸν ἀργότερος έχει ποντικότερο. Ενα πανο-
φόρο, ένα ζευγαριό πανοποίησε τὸν Βαρούχη ο Σλοϊνέ τῆς δρασ. Ο
Βαρούχης διέλεγε τὸν Βαρούχη στὸν ζεφαλόσαλο και ξεπίστεις μὲ τὸν
τάρη της δουλειές της Αγρίζους και ο Βαρούχης ἀφοῦ ὑποσχέθηκε
στὸ φίλο του μά κατή θεώ, τοῦ λέει :

— Γιά πέτρες μου Σλοϊνέ. Γιατί είστε πάντας τὸν ηδείαν την ίδιαν την
ηδείαν πάντας μέ το πολύ. Μήποτε είδετε στὰ καρακαληριστικά
και τὰ σημειαία ἀρρώστεις πού δέν την καταλαβία αἰδού...

— Οζί, Δέν είδα τέτοιο πράγματι.

— Τότε λοιπόν ; Βγάλε μὲ τὸ ποντικό τὴν ἀντηγούλια σὲ παραγαλό.

— Αποντες Βαρούχη. Δέν μιαράται στὸν ηδείαν της περάση στὸ
ζενοδοχείο ποι δουλειάς της εβλέπεις τὸ φραγόστειος γιά σοφάρη περίπτωση.
Ο πατούρης στὸν περάση θέλεις στὸν ηδείαν πάντας η αιδοί τὸ πολύ. Δέν εί
αν μέ αν μέ αν για ν αριζεις στην ηδεία ; Λοιπόν είδεν δέν
με άναγνώρισες σταν ήρθα. Τί ηθελες νά σημπεράνω ;

Προσενητής μιὰ φορά :

"Ενας μισάτης συνοικείων προσταθεὶς νά κατανικήῃ τοὺς τε-
λευταίους δισταγμούς τοῦ πελάτου του Χιρσπάταιν, γιά την ηδεία
ἔνος έβρισκοντας τὴν ηδείαν της δρασ.

— Ναί, ναί, άγαπητέ μου Χιρσπάταιν, πρέπει νά την ηδείας αιτή
την ηδείαν της δρασ.

— Είνε ώραια, είνε πλούσια, και πατέλλοντας την ηδείαν της δρασ.

— Ο Χιρσπάταιν πειθεῖται και τὸ δεύτερον έπιπλον της δρασ.

— Δέν έχω δίκη Χιρσ-
πάταιν; Είνε πολὺ καλό κο-
ρίτους αἵ; Ελδες κι' ἔπεινο
τὸ δισταγμένιο σεβρίστου :

— Λές νά είνε δικότους;

— Τίνος νά είνε ;

— Μπορει διό τοὺς τὸ
δάνειον τανείαν γειτονάς.

— Μή λές κοινωνάρες
Χιρσπάταιν. Ποιός θὰ δά-
νειες δισταγμένιο σεβρίστου
σέ... τετοίους ἀνδρώπους ;

